

V I N N Ý

K M E N

číslo 12

*Občasník Brněnské diecéze
Církve československé husitské*

prosinec / 2013

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“

J 15,5

Obsah

Slovo šéfredaktora	4
Slovo bratra biskupa J. J. Dovaly	6
Zamyšlení k Vánocům (<i>L. Martelliová</i>)	8
K počátkům utrakvismu v Čechách (<i>J. Sladký</i>)	10
U Kristova stolu... (<i>P. Šandera</i>)	15
Stránky pro mládež	18
Stránky pro děti	20
Rozhovor s farářkou Světlou Košíčkovou	22
Vzpomínání na 3K (<i>J. Pospíšilová - Lapková</i>)	25
Pozvánky	29
Doporučujeme...	30
Informujeme...	31
Proběhlé akce	
<i>Vyhodnocení literární soutěže</i>	34
<i>Petr Vaculovič Soubor básní (1. místo v I. kat.)</i>	35
Výročí a narozeniny	38
Datový plán	40

Slovo šéfredaktora

Vážení a milí čtenáři, sestry a bratři,

zdá se, že náš Vinný kmen dobře zakořenil a pomalu sílí. Svým dvanáctým číslem dosahuje nejen oblíbené biblické číslovky, ale zároveň i vstupuje do půlkulatého pátého ročníku. Rok, který má za sebou, byl na události vsutku bohatý. Bratři římsí katoáci mohli v březnu s ulehčením zvolat: *Habemus Papam*, my jsme zas o měsíc později z diecézního shromáždění do svých domovů radostně hlásili, že *máme biskupa*, když byl po respektovaném a ctěném Petru Šanderovi do úřadu zvolen Juraj Jordán Dovala. A aby rekapitulace byla úplná, připomeňme, že od září máme také (staro) nového patriarchu Tomáše Buttu.

A navíc (v naší diecézi můžeme také říci: a především) byl celý uplynulý církevní rok jubilejním rokem cyrilometodějským, v němž jsme se u příležitosti 1150. výročí příchodu věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu pokoušeli dostat jeho mottu *Přiblížit se evangeliu a s evangeliem se přiblížit lidem*, třeba i několika myslím že vydařenými poutními slavnostmi i dalšími akcemi a setkáváními. Jako červená nit se celým rokem vinoucí cyrilometodějské téma s jeho podněty se stalo inspirací k tomu, aby také nastávající církevní rok měl svou ústřední myšlenku. A tak se zrodil a na slavnostních bohoslužbách v poslední den starého církevního roku 30. listopadu 2013 v Husově sboru na Botanické byl vyhlášen *Rok večere Páně*.

Proč, o tom se dočtete hned v následujícím příspěvku bratra biskupa, co vše s tím souvisí, o tom nás poučí jiné texty tohoto i příštích čísel Vinného kmene. Na tomto místě snad už jen vyjádříme vděčnost za to, co spojuje na první pohled rozdílné důrazy cyrilometodějského jubilea a Roku večere Páně: je jím obrácení pozornosti k starokřesťanské tradici a k utrakvismu jako k nejhlubším kořenům naší církve. Ona si je totiž ve své „mladické nerozvážnosti“ ne vždy dost dobře uvědomovala.

A tak mi dovozte nikoliv skončit, nýbrž raději snad zahájit slovy modlitby, kterou v prvním týdnu nového církevního roku oslovil svou diecézi biskup Juraj Jordán Dovala:

*Svatý Bože, požehnej nový církevní rok „večere Páně“,
nauč nás vnímat hloubku svátosti eucharistie,
ať se sytíme tělem a krví našeho Pána Ježíše Krista
k tvojí slávě a naší spáse.*

Amen

Marcel Sladkowski

Slovo bratra biskupa

Pokoj vám, sestry a bratři,

naše diecéze vyhlásila nový liturgický rok Rokem večeře Páně. Proč? Z jednoho prostého důvodu: v říjnu léta Páně 1414, na intervenci Mistra Jakoubka ze Stříbra, kněz Jan z Hradce začal podávat celému shromážděnému lidu večeři Páně „sub utraque specie“, tzn. pod obojí způsobou. Lidově řečeno „pod obojím“. Stalo se to v pražském chrámu sv. Martina ve zdi na Starém Městě. V říjnu 2014 uplyne 600 let od této průlomové události.

Jakoubek ze Stříbra tím navázal na starobylou praxi všech křesťanů od počátku, kterou východní církve nikdy nepřerušily, jen římská církev začala ve středověku kalich laikům upírat. Utrakvisté (stoupenci kalicha, kališníci) tím nadřadili Bibli nad papežskou autoritu a naplnili slova našeho Pána v tak zásadní otázce, jako je svátost eucharistie: **„Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“** J 6,53n.

Zavedení kalicha se vzápětí stalo nosnou ideou a programovou tezí širokého husitského hnutí. Bylo zakotveno ve Čtyřech pražských artikulích jako druhý bod: **„Aby velebná svátost těla a krve Pána našeho Ježíše Krista pod obojí způsobou chleba a vína všem věrným křesťanům..., svobodně byla podávána.“**

Samotný Mistr Jan Hus, který byl v tom čase vězněn v Kostnici, přijímání z kalicha schválil v několika svých listech (např. panu Janovi z Chlumu ze 4. ledna 1415 nebo panu Václavovi z Dubé kolem 20. června 1415). Dokonce napsal na podporu přijí-

maní pod obojí spis „**O krvi Kristově**“. Snažil se tuto skutečnost reflektovat i na mnoha jiných místech, dodnes zpíváme v jeho písni Jezu Kriste, štědrý kněže: „*Dals krev z těla vycediti, dáváš v užitku ji píti...*“

Drazí moji, vnímám Rok večeře Páně jako velký dar a milost od Hospodina. Věřím, že nám pomůže prohloubit vztah ke Kristu a k celé svátosti eucharistie, ve které se nám Pán odevzdává. „**Eucharistie**“ je nejstarší křesťanský název pro večeři Páně a v řečtině znamená „**díkuvzdání**“. První křesťané při přijímání chleba a vína jako těla a krve Kristovy děkovali za oběť, kterou Pán pro nás a pro celé lidstvo podstoupil. Važme si této milosti, kterou nám Bůh dává a nebojme se vyznávat víru našich otců: Konstantina a Metoděje, Jana Milíče, Jana Husa, Jeronýma Pražského, Jakoubka ze Stříbra a celé utrakvistické církve, že Pán Ježíš je v chlebu a vínu plně přítomen, že v eucharistii přijímáme jeho tělo a krev. Děkujme Bohu za tento nekonečný dar, neboť většího daru a vyšší oběti v celém vesmíru nenajdeme. Děkujeme Ti, Pane, náš Spasiteli a Vykupiteli!

Juraj Jordán Dovala, biskup

Kalich s nápisem Veritas vincit – kostel sv. Jakuba – Kutná Hora

Zamyšlení k Vánocům

*Neboť se nám narodí dítě,
bude nám dán syn,
na jehož rameni spočine vláda
a bude mu dáno jméno:
„Dívuplný rádce, Božský bohatýr,
Otec věčnosti, Vládce pokoje.“*

Iz 9,5-6

S chvěním, radostí, ale i s únavou a zkřehlou vírou putujeme na cestě k Vánocům. V nich je každému člověku nabídnuto toto slovo: **„Nebojte se, hle zvěstuji vám velkou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“** (Lk 2,10-11)

Do množství nesdělných a hlučných slov zaznívá slovo anděla. Slovo, které tu není jen pro někoho, nemá posluchače definované intelektem či sociálními poměry, není populistické ani prodejné, je to slovo, které s nadějí a svobodou zní pro každého napříč lidstvem. Slovo, které nezní jen do křesťanských společenství, ale všude tam, kde lidé slyšet chtějí, kde je třeba pokoje a radosti, všude tam, kde bolest zmáhá, kde se lidé snaží žít v lásce a vzájemnosti.

Středem Vánoc je zvěst o Vtělení – Boží Slovo, jednorozenný Boží Syn, se narodí v lidském těle. Bůh na sebe bere lidství, aby se sklonil ke každému nepatrnému, hříšnému i toužícímu člověku na cestě, aby mu dal naději záchrany, aby se mu přiblížil v jeho podstatě a přijal na sebe lidský úděl se všemi břemeny vyjma hříchu. Otec posílá svého jediného Syna jako poutníka, který se ve svém životě má dotknout všeho, radosti i temných hlubin, kterými člověk prochází. Posílá ho jako dítě, chudé, obyčejné dítě, které přichází na svět bez pozlátek a ovací a pro které nebylo ani

místo pod střechem. Bůh Otec, Stvořitel, se k nám o Vánocích sklání ve svém Synu, malém dítěti, aby člověku nabídl svou milost. Aby nás v mnohé nejistotě a nedokonalosti povzbudil tím, že nepřichází jako ten, kdo chce ukázat svou sílu a moc, která svou žárlivou silou může chránit i trestat, ale jako ten, kdo přichází bez vnějších atributů moci, nepatrný a bezbranný, jakoby s prázdnýma rukama, trpělivě čekající na to, že je přijmeme. Jako nositel radosti, který nechá své dary uvnitř člověka růst jen tak, jak člověk otevře dveře do svého nitra. Nevybírá si, nelustruje, nehodnotí a nesoudí, ale přichází, aby daroval pokoj a naději, že v dítěti, se Bůh dotýká každého člověka, který touží.

To, že je vánoční slovo evangelia skutečně pro každého, není klišé. Vždyť podle příběhu evangelisty Matouše se Jeruzalém dověděl o narození Mesiáše od mudrců z východu, pohanů, a ne od zbožných Izraelitů. Ale právě to byla Hospodinova vůle. Právě oni ohlásili příchod jeho Pomazaného. Je to zpráva, že příchod jeho Syna není jen věcí Izraele, ale i věcí pohanů. Když se ti hvězdopurci za Ježíšem vypravili, vedlo je světlo hvězdy. Na konci své cesty do Betléma našli jen chudé dítě s jeho matkou, ale přesto si byli jisti, že našli Krále.

Víra pohanských mudrců byla možná větší než víra božího lidu, i než naše víra. V pokoře však můžeme přijmout radost, že světlo, které ukazuje k Ježíši směr, je tu i pro nás. Že i my se můžeme přidat k těm, kdo jdou k jesličkám, poklonit se Spasiteli, který jen pro nás přijal své lidství. Ať jsme ho schopni přijmout i my. Ať nám to Boží dítě ukazuje cestu k člověku i k sobě samým, abychom mohli zakusit a prožít naději, která je tu pro všechny lid, která je tu pro Tebe, pro mě, pro nás.

Lenka Martelliiová
jáhenka v NO Brno-Černovice

K počátkům utrakvismu v Čechách

Jiří Sladký

I. Úvod do problematiky - teorie původu myšlenky kalicha

V roce 2014 si připomínáme výročí, které má zásadní význam nejen pro dějiny české reformace, ale především pro celé světové reformační hnutí. Vždyť před šesti sty lety, v roce 1414, to byli právě čeští univerzitní intelektuálové, mezi nimiž v této otázce vyniká spolužák a přítel Mistra Jana Husa Jakoubek ze Stříbra, který objevil, zavedl a probojoval laický kalich při večeři Páně. Kalich se díky úsilí husitských reformátorů stal symbolem nejen husitské revoluce, nýbrž i světové reformace obecně.

Význam kalicha si uvědomoval i Vavřinec z Březové, který svoji Husitskou kroniku začíná právě kapitolou o zavedení přijímání podobojí Mistrem Jakoubkem ze Stříbra v pražských kostelích svatého Vojtěcha na Novém Městě, svatého Martina ve zdi, svatého Michala a v kapli Betlémské na Starém Městě pražském¹. Obecné historické práce se obvykle spokojí s podobně stručnou informací, že totiž Jakoubek ze Stříbra, představitel reformního hnutí na pražské univerzitě, zavedl přijímání kalicha pro laiky². Jenomže převratná myšlenka kalicha, která v Čechách rozpoutala obrovskou diskusi a posléze bouři, nevznikla ze dne na den. Muselo k tomu vést nejprve uchopení metody historické kritiky, která nemilosrdně na základě relevantního historického důkazu vyvracela „věčné a neomylné pravdy“ římské církve³. Této nové metody se chopilo celé opravné hnutí na vysokém učení pražském, a zvláště Jakoubka

¹ VAVŘINEC Z BŘEZOVÉ, *Husitská kronika*, Praha 1979, s. 11

² Jako např. M. KAŇÁK, *Ve znamení kříže a kalicha*, Praha 1946, s. 63. Poněkud podrobnější informaci podává např. Z. FIALA, *Předhusitské Čechy*, Praha 1978, s. 373-375

³ Srv. F. M. BARTOŠ, *Čechy v době Husově 1378-1415*, Praha 1947, s. 393-395. Husité byli obecně poměrně proslulí pátráním v církevních dějinách - viz blíže D. COUFAL, *Polemika o kalich mezi teologií a politikou 1414-1431*, s. 17-18

historická kritika přivedla 7. června 1414 k nálezu výnosu papeže Gelasia (zemř. 496) z církevního zákoníku *Decretum Gratiani*, jímž „se zakazuje odpírat kalich laikům jako manichejství.“⁴

Od této chvíle se již hromadily důkazy podpírající tento objev. Bylo například zjištěno, že v římské církvi se podávalo podobný ještě ve 13. století, a že tedy zákaz laického kalicha není starší než dvě stě let, to znamená, že to není nějaký „starobylý zvyk“ církve, jak její teologové tvrdili, ale jde o poměrně nedávnou novinku. Nás však v tuto chvíli bude zajímat, co vedlo Jakoubka ze Stříbra k tomu, aby v archivech pátral po důkazu kalicha, resp. kdo nebo co ho vůbec přivedlo na tuto myšlenku⁵.

Historik F. M. Bartoš uvádí tři základní historické důvody pro myšlenku kalicha⁶. V té první teorii, kterou někteří historikové nazývají jako „janovovskou“⁷, je východiskem pro Jakoubkův objev kalicha myšlenka častého přijímání laiků „pařížského“ mistra Matěje z Janova, jehož působením prý z této potřeby „vyplynula idea kalicha“⁸. Zastánci této teorie tvrdí, že to byly právě Janovovy spisy, které přivedly Jakoubka k laickému kalichu. Důkazy pro kalich jsou však někde jinde, i přesto, že Jakoubek se historicko-kritické metodě naučil od Matěje z Janova, který se pro podporu myšlenky častého přijímání laiků také dovolává praxe prvotní církve podobně jako později Jakoubek při zavádění kalicha.⁹ Ovšem ani v dnešní době nepanuje naprostá jistota v tom, jestli byl Matěj z Janova jen stoupencem častého přijímání nebo i kalicha,¹⁰ jak ukazu-

⁴ Tamtéž, s. 396

⁵ K Jakoubkovu zápasu o kalich obecně např. J. VOŘÍŠEK, *Jakoubek ze Stříbra a zápas o kalich*, Praha 2012

⁶ F. M. BARTOŠ, *Počátky kalicha v Čechách*, in: *Časopis Muzea království českého* roč. 96, Praha 1922, s. 43

⁷ Např. H. KRMÍČKOVÁ, *Studie a texty k počátkům kalicha v Čechách*, Brno 1997, s. 8

⁸ F. M. BARTOŠ, *Počátky kalicha...*, s. 44

⁹ Tamtéž, s. 45

¹⁰ H. KRMÍČKOVÁ, *Studie a texty...*, s. 10

jí některé novější práce historiků.¹¹ Ostatně sám Jan Rokycana je možná nechtěným otcem této teorie, protože to byla „zřejmě provázanost Jakoubkova eucharistického myšlení s dílem Matěje z Janova (zemř. 1393) a také časový odstup, co přivedlo Jana Rokycanu, aby v Basileji 1433 přisoudil zavedení kalicha již pařížskému mistru Matějovi a nikoliv svému učiteli Jakoubkovi.“¹²

Druhou teorii někteří badatelé odvozují od anglického reformátora Jana Viklefa, a ti tvrdí, že jeho eucharistické názory měly vliv na objev kalicha. Bartoš tuto hypotézu vyvrací s tím, že pro sledované období let 1413 až 1414 nemáme důkazy o podrobném studiu Viklefových eucharistických spisů. Nicméně se jménem evangelického doktora je spojená diplomatická cesta Jeronýma Pražského do Polska a do Litvy, kde se setkal s pravoslavnou církví a tedy i s přijímáním podobojí. K myšlence poznat pravoslaví ho mohla přivést právě četba Viklefových spisů, který v nich nešetří chválou na řeckou církev a hovoří o tom, že prý udržuje všechny starobylé apoštolské řády. Jeroným údajně na Litvě chodil na pravoslavná procesí, nechal si narůst dlouhý vous po vzoru pravoslavných, dokonce se snad začal učit řecky¹³. S těmito dojmy se vrátil na počátku roku 1414 do Čech. Mohl opravdu pobyt Jeronýmův mezi pravoslavnými přivést Jakoubka k hledání důkazu pro laický kalich? Je to možné, ale přesto zde zaznívá i několik námitek. Že by Jeroným puritánsky odmítající uctívat kříž propadl najednou ikonodulii? Ke všemu to není první setkání Jeronýma s řeckou církví, jelikož se s ní setkal již před několika lety při cestě do Svaté země. Navíc po vnější stránce se přijímání podobojí pravoslavných liší

¹¹ Srv. M. RANSDORF, *Mistr Jan Hus*, Praha 1993, s. 47

¹² D. COUFAL, *Polemika o kalich...*, s. 20. Na základě současného stavu historického bádání je nutné odmítnout starší kategorická tvrzení o tom, že by se Husovi předchůdci, zvláště Matěj z Janova, zabývali svátostí oltární pod obojí způsobou, stejně jako za původce laického kalicha nelze považovat Mistra Jana Husa, jak se mylně domnívá T. Č. ZELINKA, *Husitskou Prahou*, Praha 1955, s. 11

¹³ Jak nás obšírně zpravuje F. M. BARTOŠ, *Počátky kalicha...*, s. 158

Rokycana u oltáře a přijímání pod obojí – Česká kronika – 1510

zvykem namáčeného chleba „communio intincta“ od laického pití z kalicha zavedeného Jakoubkem. Když k tomu připočítám, že mezi západními teology, mezi něž patří Jakoubek i Jeroným, nacházíme „communio intincta“ v souvislosti se skývou namočenou pro Jidáše, nelze původ husitského kalicha s jistotou najít v tehdejších pravoslaví.¹⁴

Třetí a nejstarší teorie původu laického kalicha nachází svou oporu v Historii české Eneáše Silvia Piccolominiho¹⁵, římského papeže Pia II., který tvrdí, že do Prahy „tuto novou nálezku (laický kalich - pozn. autora) přinesl Petr Dráždanský.“¹⁶ Dokonce to snad

¹⁴ K tomu podrobně H. KRMÍČKOVÁ, Studie a texty..., s. 47-53

¹⁵ E. C. PICCOLOMINI, Historie česká, překlad z roku 1687 upravil Jiří Linhart, Litvínov 2010

¹⁶ Tamtéž, s. 64

měl být stoupenec valdenství. Petr z Drážďan je sice historická postava, ale neznáme žádný jeho projev o kalichu, proto lze namítnout, že vyprávění Eneáše Silvia je jen „zlomyslnou povídkou, vymyšlenou nevyběravým odpůrcem na zostuzení husitů v očích neinformované ciziny, učebnicový takřka příklad tendenční historiky.“¹⁷

Jak se zdá, na úvodní otázku nelze jednoznačně odpovědět. A to jsme se zabývali opravdu jen velmi stručně těmi nejzákladnějšími teoriemi vnášejícími alespoň trochu světla do původu myšlenky a požadavku laického kalicha, se kterým odvážně vystoupil v roce 1414 Jakoubek ze Stříbra. Příště se podíváme na konkrétní události roku 1414, na Jakoubkovu teologii kalicha a na jeho první odpůrce.

*Utrakvistická mše – Jenský kodex,
přelom 15. a 16. st.*

¹⁷ F. M. BARTOŠ, Počátky kalicha..., s. 47, s touto tzv. „drážďanskou“ teorií souvisí osobnost Mikuláše z Drážďan, nejvýznamnějšího představitele tamní školy a autora mnoha utrakvistických děl. O jeho případném vlivu na objev kalicha v Čechách obšírně H. KRMÍČKOVÁ, Studie a texty..., s. 61-85

U Kristova stolu...

Malý teologický seriál o večeři Páně

1. Na památku Pána

Je všeobecně známé, jak si naši husitští předkové velice cenili večeři Páně. Řádné slavení a co nejčastější přijímání oltářní svátosti pod obojí způsobou pro ně bylo zcela zásadní. Vždyť při něm jde o spásu jednotlivců i o obnovu církve.

Večeře Páně, eucharistie, představuje tajemství přítomnosti a působení ukřižovaného a vzkříšeného Krista v církvi. Při příležitosti 600. výročí obnovení přijímání večeře Páně pod obojí způsobou nabízí Vinný kmen malý teologický seriál o eucharistii. Nemá ambici vyřešit „eucharistický problém“. Chce spíš nabídnout pár základních podnětů k promýšlení i rozjímání. Přispěje-li tak k hlubšímu prožívání a otevřenosti eucharistickému tajemství, bohatě splní svůj cíl.

Na počátku noci, v níž byl zrazen, shromáždňuje Ježíš své učedníky ke společné večeři. Mnohokrát tak společně i s dalšími stolovali, ale tentokrát je to zvláštní. Ježíš ví, že takto je to naposledy.

Historikové a teologové se dohadují, zda to byla tenkrát velikonoční večeře (Hod beránka). Údaje evangelistů se tu totiž liší. Pro naši úvahu je však podstatné to, že Ježíš do této hostiny vložil něco nového – specificky svého. Nový zákon o této **poslední večeři** zachovává několik svědectví. Za nejstarší bývá považováno slovo **1K 11,23-26** (dále *Mt 26,26-29; Mk 14,22-25; L 22,14-20*; Jan ve spojitosti s touto poslední večeří zdůrazňuje Ježíšovu službu **umývání nohou učedníkům**).

Lámání jednoho chleba a podávání kalicha s vínem – obvyklá gesta doprovázející společné stolování – spojil Ježíš se svou

blížící se smrti. „*Jako lámu tento jeden chléb a dávám vám ho, tak pro vás dávám svůj život na kříži. - Jako podávám tento kalich s vínem, abyste z něj mohli pít, tak dávám svůj život za vás a za všechny. Jako jedno víno z jednoho kalicha vytváří společenství, tak má prolitá krev z vás vytváří společenství nové a věčné smlouvy. Toto dělám nyní, dokud jsme spolu. Vy to dělejte dál - na mou památku.*“

Slovo **PAMÁTKA** (ř. *anamnésis*) je tu důležité. V něm se skrývá klíč k pochopení smyslu této hostiny. V Bibli totiž památka nikdy nebývá pouhým odkazem na minulost. Není to památka ledajaká, nýbrž **PAMÁTKA BOŽÍCH ČINŮ**. Ty se svým charakterem vymykají z proudu běžných událostí. Nikdy nezůstávají minulostí. Přesahují čas a vytvářejí dějiny spásy.

Tak má Izrael vždycky po všechna pokolení konat **PAMÁTKU VYJITÍ Z EGYPTA** (*Ex 12, 14*). Tato židovská oslava pesachu zpřítomňuje v každé době Boží spásný čin. Hospodin tehdy soudil Egypt, ale ušetřil židovské domy. A nakonec svůj lid vyvedl z Egypta na svobodu. *Stalo se tak pevnou rukou a vztaženou paží, za veliké hrůzy, se znameními a zázraky* (*Dt 26, 8*). Každý jedinec v každé generaci, když tuto památku koná, má na tomto VYJITÍ taky účast (Pesachová Hagada). Všichni, kdo slaví Pesach ze všech časů a míst, vycházejí z Egypta.

Podobně učedníci Páně při každém slavení této večere mají podíl na Kristu a jeho sebevydání. Kristus je tak stále přítomný ve své církvi a koná Boží dílo. Vydává se i dnes – a tím nám dává podíl na novém životě a sjednocuje nás ve společenství nové smlouvy. Jeho láska je živá a působí i dnes, proměňuje lidská srdce a sjednocuje rozptýlené a rozdělené k nové jednotě.

V tomto slavení památky ať už Ježíšovy nebo pesachové ovšem nejde jen o vnitřní prožitek, o psychologický úkon rozpomínání se – a už vůbec ne o pouhé hnutí emocí. Slavení památky zůstává objektivní událostí dějin. Má v nich svou účinnost a svůj do-

pad. **BOŽÍ ČIN V KRISTU přestože je sám o sobě neuchopitelným tajemstvím, TAK ZŮSTÁVÁ SOUČÁSTÍ DĚJIN – JAKO SPOLEČNÉ JÍDLO KONKRÉTNÍCH LIDÍ, JAKO ZAČÁTEK NOVÝCH VZTAHŮ A NOVÉHO ŽIVOTA.**

Současně zpřítomňuje večeře Páně taky **budoucnost** - cíl všech věcí. Až se všechno naplní a my budeme shromážděni u Pána, budeme s ním stolovat. Jedním z biblických obrazů blaženosti Božího království je hostina pro všechny. Tato hostina začíná už nyní – v našem slavení. Zpřítomňuje se tedy nejen minulá událost dějin spásy, ale celý jejich proud včetně jejich konečného završení. Plným právem můžeme říct u Kristova stolu: „*Vítejte v budoucnosti.*“ Dokonce ještě víc. Můžeme říct: „*Vítejte na počátku věčnosti. Vítejte v Božím království.*“

Tím, kdo toto všechno spojuje, je Pán – tajemně přítomný ve svém Těle prostřednictvím Ducha. List Židům o něm říká, že je stejný včera i dnes i navěky (*Žd 13, 8*). Ve společenství večeře Páně zakoušíme Kristovu přítomnost, jeho lásku. **Setkáváme se tu skutečně s NÍM samotným.** To je tajemství každé svátosti – a této obzvlášť. Kristus sám, Vzkříšený, Neviditelný našim očím, skrytý našim smyslům, se nám dává při této hostině, přetváří nás a spojuje v nové duchovní společenství. Duchovní v této souvislosti znamená „Duchem nesený, Duchem spojený dohromady“. Jezením eucharistického chleba dostává se nám účasti na Kristově těle. Přijímáním z eucharistického kalicha se nám dostává účasti na Kristově krvi.

Jakým způsobem se toto děje, jak je toto vše (jídlo - vyjití z Egypta – Kristova smrt a vzkříšení – celé dějiny spásy – náš život s jeho radostmi a starostmi) propojeno, zůstává tajemstvím. **Různé tradice se snaží toto tajemství různým způsobem vyložit.** O tom bude řeč v příštím díle našeho malého teologického seriálu.

Petr Šandera
farář v NO Kuřim

PRO MLÁDEŽ

Co se týče přijímání, budu se jako kazatel – laik jistě pouštět na tenký led. Přesto mám chuť pokusit se napsat o tak niterné skutečnosti pár řádek a zkusit připomenout, jak hluboké její prožívání může být. Myslím, že je to důležité zvláště v dnešní době technologických postupů a krátkodobé návratnosti.

Odtud pochází první otázka: kolik z toho vnějšího světa si přinášíme do našeho sboru? Přicházíme připraveni na setkání s Pánem nebo připraveni nebýváme? Víím určitě, že jsou okamžiky,

kdy připraven nejsem – když chtějí se mnou do kostela jít děti. V tom případě bude muset má veškerá pozornost směřovat k dětem, nikoliv k Hospodinu. Ale to je jiný příběh. Pokud mám možnost a soukromou chvíli pro věci Boží, poznávám rychle, jsem-li dnes připraven nebo ne. Ulevilo se mi, když se opět dozvídám, že jsou mi odpuštěna má provinění? Říká mi něco Boží slovo, které mi lektor právě zvěstoval? Mám skutečnou radost z blahoslavenství a jsem dychtivý toho, co dnes uslyším z evangelia?

Zpátky na zem! Budme chvíli realisté. Zní to hezky, ale má to velké množství komplikovaných předpokladů. Kde začít? Začnu opět z vnějšího světa, z toho, co jsem pochopil na jednom z manažerských kurzů, který mi zprostředkoval můj pozemský chleboďárce. Každý vedoucí musí vycházet z reálné situace.

Jak se nás to týká uprostřed liturgie? Jednoduše. Abych mohl prožít chvíli s Pánem, musím ho dobře znát. Musím mít ve svém životě čas vstřebat to, co mi všude, kde se pohybuji, Hospodin říká, ukazuje, naznačuje, dává číst, kde mne klepe přes prsty. Musím to vstřebat, protože mě to musí proměnit. Sebedelší série sebelepších podnětů mne sama od sebe nepromění, pokud o to já sám nebudu usilovat a nebudu za to prosit. Musí to být

opravdové, profesionální. Kde není profesionalita, je diletantismus; a tam začíná zmatek.

Liturgie pokračuje a jsme u kázání, možná jednom z hlavních zdrojů poznávání Boží vůle, jaký máme. Co si z dnešního kázání odnáším, co jsem z něho pochopil? Tuto a následující otázky si jistě často pokládáme všichni. Bylo kázání příliš krátké nebo příliš dlouhé? Bylo aktuální nebo bylo „mimo“? Bylo podle homiletických pravidel nebo je porušovalo? Zkrátka, bylo to dobré kázání nebo špatné kázání? (Aneb souhlasil jsem nebo nesouhlasil, líbilo se mi nebo nelíbilo...)

Je tu ovšem i spousta jiných otázek. Bylo to kázání z člověka nebo bylo skutečným Božím slovem? Jde mi přece o to, abych skutečně ve sboru slyšel Boží slovo. Měl můj duchovní pastýř všechny prostředky k tomu, aby se pro mne stal Božím poslem? Neodepřel jsem mu já sám náhodou něco, co měl naopak dostat on ode mne? Vždyť bohoslužbu přece slaví celé shromáždění, nikoliv jen farář.

Tyto všechny otázky ovšem směřují zase jen k jedné, osobní otázce: vstřebal jsem dostatečně to, co jsem při kázání slyšel? Vstřebal jsem to tak, aby mě to mohlo proměnit?

Jsme zatím jen u kázání, ještě stále se během liturgie jen připravujeme na skutečné setkání s Pánem. Za chvíli půjdu k přijímání, které budu chtít opravdově prožít. Pochopil jsem, kdo jsem a před kým stojím? A až budu vyslán z chrámu Páně mezi lidi tohoto světa, budu moct říci, že jsem za tu hodinku během liturgie prožil více než za celý všední týden?

Modlitba:

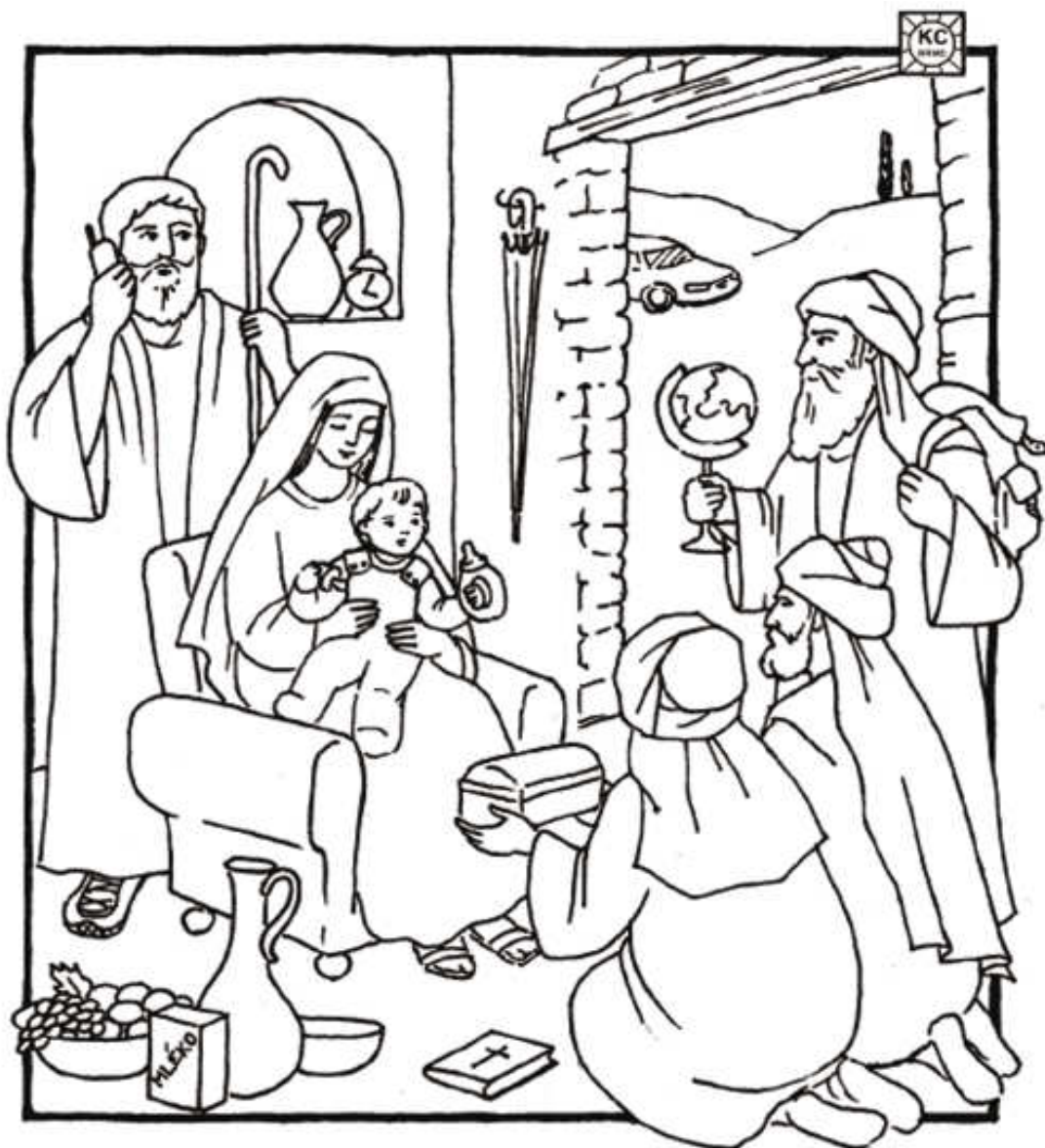
Pane, nenechávej nás na pospas bloudění tohoto světa, ale dávej nám dostatek zkoušek, abychom mohli zakusit a uvědomit si, kdo jsi ty a kdo jsme my.

Amen.

Pro děti a jejich rodiče

Svatý Matouš popisuje ve 2. kapitole svého evangelia, jak se Ježíšovi přišli poklonit mudrci z východu. Tuto událost slavíme každoročně o svátku Zjevení Páně. Bůh se totiž ukázal – zjevil – jako slíbený Zachránce, který se narodil nejen pro vyvolený národ, ale pro všechny lidi na celém světě.

Na našem obrázku jsou však věci, o kterých svatý Matouš nic nepíše a které v té době ani nemohly existovat. Poznáš je?

VYPRÁVĚNÍ O MUDRCÍCH Z VÝCHODU

Když se Ježíš narodil za časů Heroda, přišli od východu do a ptali se: „Kde je ten narozený židovský ? Viděli jsme jeho a přišli jsme se mu .“ Když to Herodes uslyšel, velmi se . Svola všechny velekněze a učitele Zákona a vyptával se: „Kde se má Mesiáš narodit?“ Řekli mu: „V .“ Dal si tedy zavolat a zeptal se: „Kdy se objevila?“ Pak poručil: „Jděte do a důkladně se na to vyptejte. Potom mi to přijďte oznámit, protože i já bych se mu šel .“ zavedla do města . Ve stáji uviděli a jeho matku . Darovali mu , a . Domů se vrátili jinou .

Nápověda:

Rozhovor s farářkou Světlou Košíčkovou

Skončil církevní rok věnovaný výročí příchodu Konstantina a Metoděje na Moravu – rok, ve kterém jsme se snažili více než v jiných letech zamýšlet nad potřebami a formami evangelizace a misie. Již po řadu let vedeš naše diecézní vzdělávání, jak jsi toto specifické zaměření vnímala ty osobně a jak to ovlivnilo náplň vzdělávacích setkání?

V kurzu základů teologie se připravují aktivní věřící na službu v církvi, např. na vedení pobožností a biblických hodin, tedy můžeme říci evangelizaci. Mnozí absolventi minulých kurzů se stali členy rad starších; organizují kulturní aktivity ve sboru, programy pro děti, setkání pro rodiny apod. Kurz však připravuje i na rozhovory s lidmi mimo církve a na uvádění Božího slova do praxe všude ve všedním životě, tedy na misii. Každé setkání začíná pobožností a končí modlitbou. Důraz je kladen na přednášky z biblistiky, věrouky i praktické teologie, ale také na uvádění do duchovního života, na rozhovory a na seminární formu biblické práce. Kurz trvá dva roky, věnujeme mu první sobotu v měsíci.

Také jsem pověřena organizací setkání pro duchovní a statutáře diecézní rady a rad starších náboženských obcí. Tam jde především o povzbuzení, inspiraci a upevnění vzájemných vztahů. K tomu jsou zaměřeny přednášky z různých oblastí. Zveme přednášející i z jiných církví i ze zahraničí.

Do jisté míry se v tomto roce projevil rozdílný důraz; zatímco církve naše, ale i římskokatolická či pravoslavná postavila do popředí cyrilometodějské výročí, církve protestantské se více věnovaly čtyřstému výročí Bible Kralické. Jak to z tvého pohledu lze vnímat v rámci ekumeny? Není to opět znamením určitého rozdělení?

Důvodů k oslavě Pána Boha je vždycky víc. Obě výročí jsou významná a je přirozené, že organizace oslav se ujme ta církve, která má danou tradici více zažitou. Vidím to jako službu ostatním církvím, nabídku této tradici lépe porozumět. Radovat se z Božího díla, děkovat a slavit je velmi potřebné a církve by v tom měly být vynalézavé, spontánní o otevřené pro dějinné zkušenosti druhých.

Představou v naší diecézi je, že by bylo dobré i následující církevní rok nějak tematicky zaměřit; vzhledem k tomu, že v jeho závěru si budeme připomínat šestset let od chvíle, kdy u nás byla poprvé vysluhována večeře Páně podobojí, bude po celý rok věnována pozornost právě této svátosti. Odrazí se to nějak i v našem vzdělávání?

V kurzu základů teologie se budeme v rámci věrouky věnovat výkladu svátostí a jejich praktikování v dějinném přehledu. Duchovní i aktivní laiky by jistě zajímala otázka společného stolu různých církví při večeři Páně – mezi kterými církvemi je tzv. interkomunio praktikováno a jaké jsou možnosti do budoucna. Také by bylo zajímavé snažit se více propojit svátostné stolování se společenstvím stolu věřících mimo obřady, kdy je člověk uvolněný a cítí se s druhými prostě dobře, jako v rodině.

Poměrně často se na mailových stránkách či na facebooku setkávám i s tvými odkazy na podporu různých aktivit mimocírkevních. Na co se zaměřuješ především?

Devastace přírody, chudoba 80% obyvatel naší planety, totalitní vlády s politickými vězni v hrozných podmínkách, pronásledování pro víru, nelegální vývoz zbraní pro obě válčící strany, dětští vojáci, sirotci kvůli AIDS, znásilňování a mučení bezbranných lidí jako válečná strategie nebo třeba jen polonahé ženy v reklamě na náplně do tiskárny – to a mnoho dalších do nebe volajících nespravedlností člověka nemůže nechat netečného. Obdivuji lidi, jsou to většinou mladí, kteří na tyto věci upozorňují a nespravedlivě pronásledovaných se zastávají. Takové iniciativy podporuji svým podpisem pod žádosti Amnesty International o propuštění vězňů svědomí, přispívám na Greenpeace, setkávám se s imigrantkami na Multikulti výtvarném kroužku NESEHNUTÍ, chodím na filmy Jeden svět a přednášky o životě žen v Afghánistánu hnutí Berkat, kupuji fair trade. A za všechny se modlím.

Děkuji za rozhovor

Miroslav Kubíček

Vzpomínání na 3K

Vzpomínám...

Víte, co znamená KKK? Myslíte-li americkou rasistickou organizaci Ku-klux-klan, mýlíte se. Co takhle 3K? To už si snad někdo vzpomene. A těm, kdo to ještě netuší, prozradím, že to byla zkratka Klasického Kolštejnského Kolektivu.

Koncem roku 1949 mne náš bratr farář Vlastimil Drtina přihlásil bez mého vědomí na zimní kurz příslušníků Jednot mládeže CČS, který se konal na přelomu roků 1949/50 v Moravském Berouně. Nebyla jsem nadšená, bála jsem se, bude to umodlené, nudné. Jela jsem s nechutí, ale jela jsem. A vrátila jsem se domů nadšená. Setkala jsem se totiž s kolektivem mladých lidí stejné víry, stejného smýšlení i cítění, většinou středoškoláků, veselých a přátelských.

Příroda bylo pod sněhem, dost jsme v dřevěných chatkách vymrzli, ale to nijak nenarušilo naši náladu. Dopoledne byly přednášky, odpoledne volno. Kdo si přinesl lyže, chodil do blízkého okolí lyžovat. Po večeri jsme se všichni sešli, popovídali si, zazpívali, zahráli různé hry – a před desátou jsme se ztišili pro meditaci a modlitbu. Našimi vedoucími byli bratři faráři Jaroslav Brychta z Brna a Jaroslav Horák z Roztok u Prahy.

A tento naposled jmenovaný bratr farář mne seznámil s existencí Kolštejnského kolektivu. Bylo to dobrovolné sdružení mladých příslušníků CČS, kteří se zajímali o život církve, a chtěli pro ni pracovat. Zaujalo mne to a kolštejňáci, kteří také byli na zimním kurzu, mne mezi sebe rádi přijali. A tak se i ze mne stala kolštejňačka.

Ptáte se, proč se kolektiv jmenoval „kolštejnský“? Když skončila druhá světová válka, začala naše církve o prázdninách pořádat čtrnáctidenní rekreačně-výchovné pobyty pro děti a mládež v Kolštejně (dnes Braná) na úpatí Jeseníků. V obci byl neobydlený zámek a za ním na skalnatém ostrohu nad železniční tratí zřícenina starého hradu s kulatou věží. Pod ní na travnatém paloučku se sedávalo kolem táborového ohně a tam vznikla myšlenka soustředit mládež, která chce pro církve pracovat. Podařilo se to, a když já jsem se do 3K dostala, práce v kolektivu už naplno běžela.

Ideovým vedoucím byl bratr Horák, energický, veselý, zapálený pro práci s mládeží. Organizátorem byl Mirek Plašil, obětavý úředník z Tišnova. Příslušníci byli členové Jednot mládeže z Brna a okolí, ale také z Čech (Čerčany, Praha, Roztoky).

Pro ty velké vzdálenosti se plénum scházelo 2-3 krát do roka, brňáci se scházeli častěji. Svolával nás Mirek Plašil oběžníkem, který měl v záhlaví znak 3K – kolštejnskou kulatou věž, stožár s praporem a heslo: K vlajce hled'. A pod tím slova, která byla motivem celého našeho snažení a motivem do dalšího života:

Bože, Tobě dík a čest.

První dvě schůzky, na kterých jsem poznávala všechny členy kolštejnského kolektivu, se konaly ještě pod záštitou církve ve Křtinách a ve Znojmě. Ale jak se utahoval komunistický šroub, museli jsme příslušnost k církvi tajit. A tak jsme se sešli v Praze (dokonce v Repre) jako maturanti, v chatičkách na Staré Myjavě jako členové ROH Mirkova podniku, jako svatební hosté ve Znojmě a v Bratislavě. Jezdili jsme na ty schůzky rádi, váž-

né teologické přednášky a diskuse se střídaly se zpěvem národních písní, meditace s veselým povídáním, nechyběly ani vycházky do okolí.

Bohužel, všechno krásné má svůj konec. Bratra Horáka povolali na vojnu, tak jako všechny mladé faráře. Jeho místo převzal bratr Stanislav Pelda, který měl na ústřední radě na starosti duchovní péči o mládež. Ale ne nadlouho. Snad nějaké neopatrné slovo, snad udání. Mirka Plašila si předvolala StB, vyslyšali ho, vyhrožovali. Abychom nikoho nepřivedli do neštěstí, přestali jsme se scházet. Aspoň na nějaký čas.

Kolštejnský kolektiv však splnil svůj účel. Vyšlo z něho několik duchovních i mnoho předsedů a pracovníků rad starších. Já sama jsem v bratislavské náboženské obci založila Jednotu mládeže, malou sice, jen šestičlennou, ale scházeli jsme se každý týden – a rádi.

Život šel dál, vystudovali jsme, založili si rodiny, ale na Kolštejn jsme nezapoměli. Po létech, z popudu bratra Zdeňka Janoše z Doubravy, začali se ti nejvěrnější kolštejňáci sjíždět na společné rodinné dovolené do Jeseníků nebo do Beskyd. A podle ideálů kolštejnského kolektivu jsme vychovávali své děti.

Poslední prázdninové kurzy pro mládež v Kolštejně se konaly v roce 1950. Dva týdny měli 3K vyhrazeny jen pro sebe. A na ty nejraději vzpomínám.

Vzpomínám... že každé ráno jsme před ubytovnou vztyčovali státní vlajku za zpěvu písně, jejíž slova si již bohužel nepamatuji, před západem slunce, také za zpěvu písně, jsme ji stahovali.

Vzpomínám... na výlet z Kolštejna na Králický Sněžník. Při zpáteční cestě (zkratkou!!) jsme zabloudili a po dlouhém šlapání přišli na silnici, která nás přivedla k hraniční závoře – ovšem z polské strany. Ohromení čeští pohraničníci honem zdvihli závoru a hnali nás na rodnou půdu, protože to bylo v době, kdy polští bratři chytali cizince a vozili je do Varšavy stavět rozbourané Staré město.

Do Kolštejna jsme přišli pozdě večer unaveni, s odřenými patami, a někteří, se svázanými botami na ramenou, jen v ponožkách.

Vzpomínám... jak jsme uspořádali maškarní večírek, kdy po celý den se připravovali masky, vytahovaly z kufrů čisté noční košile, obracely kabáty, z jeřabinek vyráběly ozdoby a z papíru veselé i hrůzostrašné tváře. Výborně jsme se bavili až do půlnoci.

Vzpomínám... na ohromující zděšení, kdy synek bratra Brychty, malý Jaroušek, vypadl z okna zvýšeného prvního poschodí na kamennou dlažbu. Pán ho ale ochránil, zlomil si jen ručičku a utrpěl slabý otřes mozku.

Vzpomínám... jak chlapci – rošťáci vynesli v noci postel s bratislavským Vlád'ou z prvního poschodí do kuchyně v přízemí. On sice tvrdil, že jen dělal, že spí, aby nezkazil legraci (a já mu věřím). Každopádně se však ráno probudil o poschodí níž.

Vzpomínám... na drahou sestru Ošmerovou, která se při všech delších pobytech starala o naše žaludky a byla naší druhou mámou.

Vzpomínám, ráda vzpomínám. Vzpomínáte i vy, Irenko Konečná, Olinko Čmerdová, Zdenále Sázavo, Luboši Braný a ostatní žijící kolštejňáci?

Píši tyto řádky na paměť dlouholeté věrné členky 3K, nedávno zesnulé sestry farářky Květoslavy Bezdičkové, které jsme pro její mládí i dobrotu říkali Květulinko. Při každém setkání jsme spolu na Kolštejn vzpomínaly a chystaly se o 3K napsat. Bohužel, už to zůstalo jen na mně.

Jiřina Pospíšilová – Lapková

Pozvánky

Bohoslužby k výročí založení církve

se uskuteční **9. 1. 2014 v 16 hodin v Brně, Botanická 1.**
Srdečně zveme.

Akademický klub Tábor zve na pravidelná setkání, která se konají v prostorách Setkávání ve 3. poschodí na Joštově 7, Brno. Začátky jsou vždy ve 14.30 hodin, vchod je z ulice Česká. Těšit se můžete na tyto akce:

- 17. ledna 2014** – Mgr. Juraj J. Dovala: Beseda
- 14. února 2014** – RNDr. Blažena Koukalová:
Pohled na některé objevy
XX. století
- 14. března 2014** – Mgr. Bohuslav Binka Ph.D.:
O demokracii
- 11. dubna 2014** – Mgr. Jana Šilerová:
Masaryk a ženy

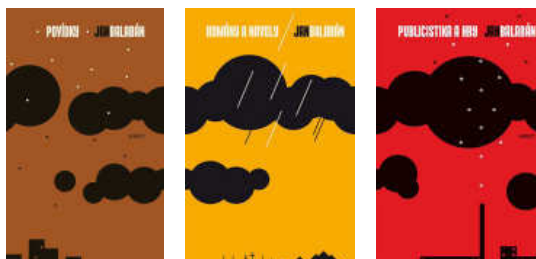
Doporučujeme ...

Od roku 2010, kdy ve svých 49 letech zemřel spisovatel **Jan Balabán**, postupně vyšly tři svazky obsahující jeho kompletní literární dílo:

Dílo I – **Povídky**

Dílo II – **Romány a novely**

Dílo III – **Publicistika a hry**

Jan Balabán, který vyrůstal v tradiční protestantské rodině za všeobecného socialistického marasmu umocněného prostředím průmyslové Ostravy, citlivě a se zvláštní jasnozřivostí vnímal svět a osudy lidí kolem sebe a převáděl všední šedivou realitu do pozoruhodných textů s existenciální závažností. Jeho hledání Boha je plaché, místy vzdorovité a neurvalé, nicméně vždy pokorné. Sám o své literární činnosti řekl: *„Psaní je pro mě možnost vnímat svět a sebe sama intenzívněji. Možnost pokusit se vyslat lidem vzkaz jinak než prostým sdělením. Možnost iluminace věcí jinak kalných a neprůhledných.“*

Jeho přítel a spolupracovník Petr Hruška výstižně popsal toto dílo takto: *„Ostrá, neuhýbavě vedená diagnóza stavu a skromná, nesamozřejmá naděje.“*

René Hušek

Nakladatelství Vyšehrad vydalo v tomto roce útlou knížku jednoho z předních katolických, ale především ekumenicky orientovaných teologů **Otto Hermanna Pesche** „**Desatero Božích přikázání**“. Na toto téma byla napsána a vydána již veliká spousta knih, ale ukazuje se, že jde o téma nevyčerpatelné. Pesch se snaží o to, aby byla jednotlivá přikázání vykládána jednak velmi aktuálně, za druhé aby tato knížka nebyla jen dalším příspěvkem do „zákonictví“, ale aby to byla, jak on sám píše, „knížka o svobodě dětí Božích“. Je třeba říci, že přesně tohle se mu určitě podařilo.

Miroslav Kubíček

Informujeme ...

Tentokrát se v naší rubrice zaměříme **na divadlo**. Bývá dobrým zvykem, že se v adventním a vánočním čase na repertoáru divadel objevují představení, která se úzce vážou k tomuto stále ještě nejoblíbenějšímu svátečnímu období. Výjimkou nejsou ani brněnské scény, z nichž jedna sídlí v Husově sboru v Králově Poli. Ve zdejší *Bezbariérovém divadle Barka* bude hostovat Taneční divadlo Omega s představením **O třech mudrcích z východu**. Některá divadla mají už po léta svou vánoční tradici, těžko si třeba představit, že by takové *Divadlo Radost* specializované na dětského diváka nenasadilo již legendární **Husovické betlém** Vlastimila Pešky nebo *HaDivadlo* Poccioho **Psaní Ježíškovi**. Svou vánoční

inscenaci má také *Husa na provázku*, totiž **Betlém aneb Převeliké klanění sotva narozenému Jezulátku**, jehož autor, jedna z nejrenomovanějších postav současného českého divadla Jan Antonín Pitínský, se při jeho tvorbě podobně jako Peška inspiroval lidovými vánočními hrami. Pro zajímavost uveďme, že 17. prosince odehraje divadlo tuto inscenaci režírovanou uměleckým šéfem Husy na provázku Vladimírem Morávkem v červeném kostele. Z lidových zdrojů čerpá i *Národní divadlo*, které začátkem adventu premiérovalo hru Jana Kopeckého s hudbou Petra Ulrycha **Betlémská hvězda**. Také *Divadlo U stolu* má v repertoáru novinku, **Ježíškovu košilku** Jana Zahradníčka. Tuto scénu však rozhodně nelze podezřívat z konjunkturální spekulace, neboť inscenace ladí nejen k vánočům, ale také k profilu divadla, které se duchovními tématy tvorbou českých básníků zabývá dlouhodobě.

Komerční třeštění a shon, z něhož se soudobá konzumní společnost každoročně marně snaží vytrískat jakési umělé „kouzlo“ Vánoc, bývá také vydatným inspiračním zdrojem umělců. Z tohoto hlediska se zdá být slibná **Vánoční merenda**, kterou v *Kabinetu Múz* připravuje k různým současným trendům a jevům ostře kritické *Divadlo Feste*. Divadlo ovšem může k Vánocům promluvit, aniž by použilo cokoli z jejich tradičních, někdy již značně obehnaných a zneužitých symbolů. V prosinci bude *HaDivadlo* naposledy uvádět **Poruchu** text současného německého dramatika Falka Richtera ve strhující režii Mariána Amslera. Zimní meteorologická porucha je tu pronikavou metaforou lidských srdcí zamrzajících vůči sobě navzájem a netečných k naději, která se jim jedné podivuhodné betlémské noci dává.

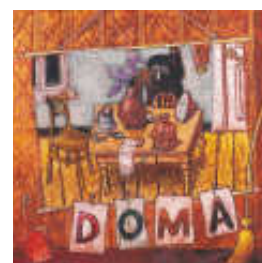
A když už jsme opět u *HaDivadla*, rád bych zmínil ještě jiný jeho titul, **reFRANKENSTEINa** Simony Petřů, nové a v režii Anny

Petrželkové mimořádně obrazivé vidění klasického tématu člověka, který touží vymknout se z řádu Stvořitele a sám se stát pánem života a smrti, moderně třeba pomocí genových manipulací. Kdyby tak ctihodný opat Jan Řehoř Mendel tušil, kam jeho objevitelské kroky v genetice povedou... Mimochodem, v lednu bude mít v pražském *Studiu Hrdinů* premiéru hudebně taneční opus Miloše Orsona Štědrone inspirovaný životem objevitele principů dědičnosti s názvem **DNArt**. Snad malý závěrečný odskok pro tip do Prahy není na překážku, ostatně Mendel je přece i brněnské téma.

Bližší údaje, kdy která divadla co hrají, získáte na jejich webových stránkách.

Marcel Sladkowski

Tiskové středisko brněnské diecéze v prosinci vydalo novou knížku pro děti **DOMA**. Krátká čtyřverší o obyčejných věcech od faráře a básníka **Zdeňka Svobody** ilustroval farář a výtvarník **Lumír Čmerda**. Knižka je k dispozici v kanceláři Brněnské diecéze a stojí 80 Kč.

Proběhlé akce:

Vyhodnocení literární soutěže k cyrilometodějskému roku

Kategorie I.

- 1. místo** – Petr Vaculovič: Soubor básní
- 2. místo** – Petr Doležal: Solidus
- 3. místo** – Martin Hanzlík: Hidögar zvaný Strašný
Václav Kovalčík: Současnost

Kategorie II.

- 1. místo** – neuděleno
- 2. místo** – neuděleno
- 3. místo** – Marie Dosedělová: Vzpomínky na domov

Mimořádné ocenění:

Jerguš Dovala: Cyril a Metoděj

***Oceněným blahopřejeme a všem ostatním děkujeme
za účast v soutěži.***

**Oceněné příspěvky budeme ve Vinném kmeni
postupně uvádět.**

Petr Vaculovič: Soubor básní

1. místo v I. kategorii literární soutěže

Večeřadlo

Toto je Jeho Tělo
Toto je Jeho Crew

Jíme a tančíme na parketu obézních modelek
Pijeme a tančíme na dvorcích protialkoholních léčeben

A Kristus s námi

Jeho víra v naši víru předčí veškerá očekávání

Bere svůj kříž a následuje nás až sem

Neboť věří především ve vše, co je v nás živé

Jako i vůbec v Život sám

Co jen díky němu

Na Golgotě definitivně proměněn smrti pod rukama

Na chleba

Na víno

Hle, Tvá matka

Neboť Já jsem ta Cesta
Po které jste se sobě
Přece přiblížili

Já jsem ta Pravda
Které jste oba tak chyběli

Já jsem ten Život
Zárodek
Vašeho asistovaného setkání

A Ty, Otče náš
Který stavíš na příbězích
Posvět' mu jméno Té
Ať přijme mateřství Té

Podepři vůli Té!

A Nebe zůstane stále počato Zemi
Ve všech znovuzrozeních vezdejších
Za všech dnů, kterým se stalo
Prosté Světlo Tesknot
Nejpožehnanějším z úniků

Únikem k realitě
Přijaté z víry

Ty jsi byl také s Ježíšem!

Neznám toho týpka
Neznám toho týpka
Neznám toho týpka

Neznám toho týpka
Patrně tak dobře
Jako On zná mně

Výročí a narozeniny

- Marie Nováková** – 9. ledna (60 let)
kazatelka z povolání v NO Hovorany
- Mgr. Marcel Sladkowski** – 2. února (40 let)
archivář brněnské diecéze
- Dana Vostřelová** – 12. března (45 let)
kazatelka z povolání v NO Brno-Židenice
- Ing. Milan Líška** – 13. března (50 let)
vedoucí hospodářské správy
- Mgr. Petr Mečkovský** – 15. března (65 let)
duchovní v NO Brno-Královo Pole
- Mgr. Iva Pospíšilová** – 17. března (60 let)
farářka v NO Uherský Brod, Kyjov a Bzenec
- Mgr. Milada Čermáková** – 31. března (60 let)
farářka v NO Brno-Žabovřesky
- Irena Dočkalová** – 20. dubna (50 let)
zaměstnanec střediska Lipová
- Mgr. František Tichý** – 30. dubna (50 let)
farář v Jihlavě a Humpolci

BLAHODĚJE

Datový plán

Leden:

- 4. 1. – kurz základů teologie
- 5. 1. – bohoslužby do rozhlasu – Brno
- 7. 1. – modlitba Taizé (Botanická)
- 9. 1. – bohoslužba k výročí CČSH, sněmovní sbírka
vikariátní konference duchovních Vysočina
- 11. 1. – zasedání Ústřední rady
- 14. 1. – modlitba Taizé (Prostějov)
- 20. 1. – jednání Diecézního revizního finančního výboru
- 21. 1. – vikariátní konference duchovních
Východní Morava
- 25. 1. – zasedání Diecézní rady
- 28. 1. – porada vikářů

Únor:

- 4. 2. – modlitba Taizé (Botanická)
- 6. 2. – vikariátní konference duchovních Brno
zasedání Teologického poradního sboru (13.00)
- 8. 2. – kurz základů teologie
zasedání Ústřední rady
- 13. 2. – vikariátní konference duchovních Vysočina
- 18. 2. – modlitba Taizé (Prostějov)
vikariátní konference duchovních
Východní Morava
- 28. 2. až 2. 3. – duchovní cvičení pro mládež

Březen:

- 1. 3. – kurz základů teologie
- 4. 3. – modlitba Taizé (Botanická)
- 5. 3. – Popeleční středa
- 7. až 9. 3. – celocírkevní setkání mládeže „Napůl“
(Prostějov)
- 8. 3. – zasedání Ústřední rady
vikariátní shromáždění Brno
- 11. 3. – vikariátní konference duchovních Vysočina
- 15. 3. – vzdělávání pro statutáře náboženských obcí
- 18. 3. – modlitba Taizé (Prostějov)
- 22. 3. – vikariátní shromáždění Východní Morava
- 24. 3. – jednání Diecézního revizního finančního výboru
- 29. 3. – zasedání Diecézní rady

Duben:

- 1. 4. – modlitba Taizé (Botanická)
- 5. 4. – kurz základů teologie
- 7. až 9. 4. – duchovní cvičení
- 10. 4. – společná vikariátní konference duchovních
- 11. až 13. 4. – setkání rodin (Lipová)
- 12. 4. – zasedání Ústřední rady
- 13. 4. – Květná neděle
- 15. 4. – modlitba Taizé (Prostějov)
- 17. 4. – Zelený čtvrtek
- 18. 4. – Velký pátek
- 19. 4. – Bílá sobota
- 20. 4. – Hod Boží velikonoční
(studijní sbírka Farského)
- 21. 4. – bohoslužby do rozhlasu – Praha
- 26. 4. – diecézní shromáždění

Vinný kmen
občasník Brněnské diecéze číslo 12

Vydala Brněnská diecéze Církve československé husitské
v roce 2013

© Brněnská diecéze CČSH

Redakční rada: šéfredaktor: Marcel Sladkowski,
členové: Miroslav Kubíček, Petr Šandera, Michaela Kubíčková,
Michal Hvězda, Šárka Chytilová, Pavel Pospíšil

Sazba a tisk: Tiskové středisko DR CČSH v Brně.
Fotografie neoznačené autorem pochází z archivu DR.

Určeno pro vnitřní potřebu CČSH